

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΔΕΝ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΑ, ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΣΩΝ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΚΕΛΙΑ - ΚΛΟΥΒΙΑ

Με αφορμή το διεθνές κάλεσμα αλληλεγγύης σε αναρχικούς κρατούμενους στις 11 Ιούνη

Η 11η Ιούνη καθιερώθηκε αρχικά το 2001 από συντρόφους στις ΗΠΑ ως ημέρα αλληλεγγύης στον Jeff Luers, καθώς στις 11/6 του έτους εκείνου του ανακοινώθηκε η 22ετής ποινή του για τον εμπρησμό οχημάτων στο Όρεγκον ως πράξη εναντίωσης στο φαινόμενο του θερμοκηπίου. Η όξυνση, στις ΗΠΑ και ευρύτερα ανά τον κόσμο, των άμεσων δράσεων πυρήνων του Μετώπου Απελευθέρωσης των Ζώων (ALF) και του Μετώπου Απελευθέρωσης της Γης (ELF), ήρθε να αντιμετωπιστεί το 2005 με μία από τις μεγαλύτερες κατασταλτικές επιχειρήσεις (λεγόμενη backfire ή greenscare), με αποτέλεσμα τη φυλάκιση και τη δίωξη πολλών αγωνιστών.

Μέσα στις παραπάνω συνθήκες και βιώνοντας την διαρκή αναβάθμιση της καταστολής που είχε ως στόχο την επαναστατική δράση, η 11η Ιούνη διατηρήθηκε και μετά την αποφυλάκισή του Jeff Luers ως παγκόσμια ημέρα αλληλεγγύης σε κατηγορούμενους για υποθέσεις «οικοτρομοκρατίας» και άλλους αναρχικούς κρατούμενους. Στα πλαίσια της μέρας αυτής γίνονται σε όλο τον κόσμο δράσεις αλληλεγγύης, από ενημερωτικές παρεμβάσεις μέχρι πορείες και επιθετικές ενέργειες.

Η κοινωνία φυλακή και η συνθήκη του εγκλεισμού

Τα σύγχρονα αστικά κέντρα στα οποία αναπτύσσεται η μαζική κοινωνία, είναι ως επί το πλείστον δημιουργημένα με συνάφεια προς το υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα, η επιτέλεση του οποίου απαιτεί τη συστηματοποίηση, τον έλεγχο και τη μαζικοποίηση.

Η συστηματοποίηση, μεταξύ άλλων, σχετίζεται με τη συσσώρευση όλων των ζώων σε βιομηχανοποιημένες, ελεγχόμενες πόλεις μαζικής παραγωγής. Εκεί κυριαρχεί το επιβεβλημένο επιθυμητό, ή αλλιώς αυτό που θεωρείται κοινωνικά αποδεκτό. Πρόκειται ουσιαστικά για ένα κοινωνικό κατασκεύασμα που μυεί τους ανθρώπους σε παθογένειες και εξουσιαστικές συμπεριφορές, με σκοπό την κάθε είδους εκμετάλλευση προς όφελος του καπιταλιστικού συστήματος. Ένα σύστημα που καταστέλλει και συνδυαστικά ενσωματώνει μέσω της μαζικοποίησης ριζοσπαστικές εκφράσεις και κινήματα υπό το πρίσμα της εμπορευματοποίησης και της υπερκατανάλωσης. Η βιομηχανία λοιπόν εδώ παίζει το ρόλο της επιδιώκοντας να αφομοιώσει οτιδήποτε ξεφεύγει από τη νόρμα, όπως κινήματα αμφισβήτησης της κυρίαρχης κουλτούρας, σεξουαλικές επιλογές που αποκλίνουν από τον έμφυλο δυισμό.

Έτσι προκύπτει μια κατάσταση αλυσιδωτής καταπίεσης, όπου διάχυτες συστηματοποιημένες εξουσιαστικές σχέσεις και διευρυμένη επιτήρηση συνθέτουν μια κοινωνία φυλακή. Οι διάφορες τάξεις, περιπτώσεις ανθρώπων και τα διάφορα είδη κατηγοριοποιούνται προς όφελος του συστήματος με τα προαναφερόμενα χαρακτηριστικά. Κύριο συστατικό της κοινωνίας-φυλακής αποτελεί η τακτική του εγκλεισμού, η οποία είναι μία συνθήκη καθημερινή όπως και ο διαρκής έλεγχος και η καταστολή. Αυτό επιτυγχάνεται μέσω αστυνομικής περιπολίας σε κάθε γωνιά της πόλης, με τεχνολογικά μέσα, όπως κάμερες παρακολούθησης. Χαρακτηριστική είναι η κράτηση ατόμων με στόχο τη συμμόρφωση με τις επιταγές της εξουσίας, την εκμετάλλευση και την αναπαραγωγή εξουσιαστικών θεσμών: ο εγκλεισμός σε ψυχιατρεία για άτομα που δεν είναι συμβατά με την κοινωνία, η ένταξη σε στρατό για συνεχή επέκταση του εθνικιστικού ιδεώδους, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους «επικίνδυνους» ή «αχρειαστούς» μετανάστες/πρόσφυγες, ζωολογικοί κήποι και σφαγεία για την «διασκέδαση» και «επιβίωση» του ανώτερου ανθρώπινου είδους, εξαναγκαστική πορνεία για μια ατελείωτη σαρκική κατανάλωση, πειράματα σε ζώα στον απαράβιαστο βωμό της επιστήμης.

Παράλληλα υφίσταται ένας νοητός εγκλεισμός, τον οποίο βιώνουμε καθημερινά μα είναι πιο δυσδιάκριτος καθώς έγκειται σε βαθιά ριζωμένα εξουσιαστικά σχήματα και αντιλήψεις. Πρόκειται για τον πνευματικό εγκλεισμό σε συγκεκριμένα -επιβαλλόμενα- πρότυπα, τα οποία οδηγούν, μεταξύ άλλων, σε επίπλαστους διαχωρισμούς, διακρίσεις και ιεραρχίες. Ο ρατσισμός π.χ. λόγω χρώματος ή δυσμενούς οικονομικής κατάστασης, βασίζεται σε μια καθεστηκυία άποψη πως υπάρχουν ανώτερα έθνη-κράτη ή ανώτερα κοινωνικά σύνολα. Κάτι

παρόμοιο ισχύει για τον σεξισμό και τις έμφυλες διακρίσεις, όπου ο διαχωρισμός σε δύο συγκεκριμένα φύλα και η καταναγκαστική ετεροκανονικότητα επίσης εξυπηρετεί τόσο ψευτοηθικά (π.χ. πατριαρχία) όσο και πολιτικοκοινωνικά συμφέροντα (ανισότητες στον εργασιακό χώρο, στοχοποίηση συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων). Ακόμη, η ιεράρχηση άλλων ζώων, ο σπισισμός και η τεχνητή προσαρμογή της φύσης σύμφωνα με τις υποτιθέμενες ανθρώπινες ανάγκες, αποτελούν επιπλέον ορόσημα της συστηματοποιημένης κοινωνίας που επιβάλλει καλούπια παρουσιάζοντάς τα ως αναπόφευκτα ή “φυσικά”. Έτσι η -ορατή ή μη- εξουσία μπορεί να καθίσταται εφικτή χάρη στη διαιώνιση ενός κατασταλτικού συστήματος.

Οι διάφορες μορφές εγκλεισμού, όμως, και ανεξάρτητα από το είδος στο οποίο εφαρμόζονται παρουσιάζονται ως θεμελιακές για την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος και άρα αποσπούν την κοινωνική συναίνεση. Έτσι όταν η εξουσία κρατά ομήρους τους πολιτικούς της αντιπάλους στις φυλακές της δημοκρατίας, το έδαφος ήδη είναι προετοιμασμένο, αφού και αυτούς τους έχει τοποθετήσει στο προσκήνιο ως «επικίνδυνους» για το κοινωνικό σύνολο. Η κυριαρχία, λοιπόν, που οργανώνεται και συγκροτείται από το κράτος και το κεφάλαιο νομιμοποιεί τον εγκλεισμό ως τρόπο διατήρησης της ομαλότητας, ως τιμωρητική πρακτική, ως μέθοδο για την ευκολότερη πρόσβαση στο υπό εκμετάλλευση άτομο και τη βιομηχανοποίηση της εξόντωσής του. Όλες, όμως, οι μορφές εγκλεισμού αποτελούν συγκοινωνούντα δοχεία. Οι φυλακές δανείζονται τεχνικές επιτήρησης και ελέγχου από τα σφαγεία, τα όρια αισθητηριακής στέρησης και κοινωνικής απομόνωσης διερευνώνται στα βιοτεχνολογικά-νευροβιολογικά εργαστήρια σε άλλα ζώα και έπειτα η βιομηχανία ανθρώπινου εγκλεισμού αξιοποιεί τα αποτελέσματα των πειραμάτων, ή το αντίθετο κ.ο.κ.

Η καταστολή των αγωνιστών, ως αναπόσπαστο όπλο της εξουσίας

Στη σύγχρονη σαθρή καπιταλιστική κοινωνία, η εξουσία υπόσχεται στους υπηκόους της πρόσβαση σε υπηρεσίες και πολυτέλειες που παρέχει το σύστημα, και ως ανταπόδοση, λαμβάνει πίστη στους θεσμούς της και αναγνώριση ως ρυθμιστή της ζωής, ακόμη κι αν η αναζήτηση της επίπλαστης ευτυχίας φέρνει μόνο ψίχουλα. Είναι η εξάπλωσή της εξουσίας σαν πλέγμα μέσα στο κοινωνικό πεδίο, σε κάθε πτυχή των κοινωνικών σχέσεων, και η αναπαραγωγή των προτύπων της που διασφαλίζουν τη διαιώνιση του συστήματος εκμετάλλευσης.

Το ατομικό συμφέρον και η ιδιοκτησία των υπηκόων και η οχύρωση του συστήματος από την άλλη, είναι δύο συγκοινωνούντα δοχεία. Το ένα προστατεύει την ύπαρξη του άλλου. Οι υποσχέσεις της δημοκρατικής ευημερίας συμπυκνώνονται στο όνειρο της κοινωνικής ανέλιξης και της δικτύωσης, στην ελπίδα του πλουτισμού, στην ασφάλεια της ιδιοκτησίας ενώ η διεύρυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και η στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας παίρνουν την απαραίτητη κοινωνική έγκριση, αποτελούν την αποκατεστημένη λεπτή ισορροπία ύστερα από περιόδους εκφρασμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας. Η ανταποδοτικότητα αυτή, που αποτελεί βασική πλευρά του κοινωνικού συμβολαίου, εμπεριέχει μία βασική σύμβαση: την καταστολή όποιου αμφισβητεί τη ρύθμιση της ζωής του με αυτούς τους όρους. Γι αυτό η γλώσσα της ασφάλειας είναι κοινή, επιζητά περισσότερη αποτελεσματικότητα, διαμαρτύρεται μπροστά στην παραβίαση του συμβολαίου. Γιατί η αμφισβήτηση ενός συστήματος που τάζει υπηρεσίες και παροχές, είναι μία ταυτόχρονη αμφισβήτηση των ίδιων των υπηρεσιών και της προστασίας τους.

Η καταστολή λοιπόν όσων συνειδητά αρνούνται και μάχονται ενάντια στην επιβεβλημένη κοινωνική κανονικότητα, είναι πάγια. Όσων στην εποχή του σύγχρονου τεχνολογικού ολοκληρωτισμού αντιστέκονται στην επιτήρηση και τη συνεχή παρακολούθηση και επιτίθενται στις δομές του βιομηχανικού πολιτισμού. Όσων απέναντι στην καπιταλιστική συνθήκη επιλέγουν να σαμποτάρουν καταναλωτικές δομές και να αντιπροτάσσουν την άρνηση της μισθωτής σκλαβιάς. Όσων δεν εναποθέτουν τις ζωές τους στα χέρια «ειδικών σωτήρων» μέσω μιας ψήφου και αρνούνται τη διαμεσολάβηση της ζωής τους από κάθε λογής κατασταλτικό μηχανισμό. Όσων επιλέγουν να ακολουθήσουν το δρόμο του πολύμορφου αναρχικού αγώνα, να πάρουν την ζωή τους στα χέρια τους και να συντελέσουν στις συνθήκες της κοινωνικής απορύθμισης.

Οι φυλακίσεις αναρχικών και άλλων αγωνιστών, οι αντιτρομοκρατικοί νόμοι, τα τεχνολογικά μέσα ελέγχου, οι μπάτσοι,, το διάχυτο αίτημα για ασφάλεια, το φόβητρο του νόμου, τα δικαστήρια και ο εκφοβισμός των ΜΜΕ

στους καταπιεσμένους ισχυροποιούν την παραπάνω συνθήκη, αποτελούν ισχυρά μέσα στα χέρια των εξουσιαστών για να καταστείλουν.

Η κράτηση αγωνιστών στα κελιά της δημοκρατίας στοχεύει στο σταμάτημα του αγώνα για ελευθερία. Επιδιώκουν να σπείρουν τον τρόμο σε όσους αγωνίζονται και να εγκαθιδρύσουν την άποψη πως όποιος υποστηρίζει ανατρεπτικές ενέργειες κινδυνεύει με φυλάκιση. Ο εγκλεισμός στοχεύει στο τσάκισμα της αντίστασης και αποτελεί έναν διαρκή εκβιασμό που θέτει η εξουσία με στόχο την αποκήρυξη του αγώνα και τη «μετάνοια». Διάφοροι νόμοι όπως ο γνωστός αντιτρομοκρατικός αποτελούν αναβάθμιση του οπλοστασίου του κράτους το οποίο αναδιαρθρώνεται για την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση του εσωτερικού εχθρού. Πιο συγκεκριμένα η όλο και συνεχόμενη αναβάθμιση του αντιτρομοκρατικού νόμου στοχεύει κυρίως τα άτομα που επιλέγουν να αντιπαρατεθούν ένοπλα με το εξουσιαστικό οικοδόμημα καθώς επίσης βάζει και στο στόχαστρο του την έμπρακτη αλληλεγγύη (βλ. διάταξη για «εγκωμιασμό τρομοκρατικών πράξεων»), προσπαθώντας έτσι να απομονώσει τους ένοπλους αγωνιστές στέλνοντας ένα συνολικότερο μήνυμα εκφοβισμού σε όσους δρουν ή θέλουν να δράσουν αμφισβητώντας το κρατικό μονοπώλιο στη βία. Παράλληλα η επιστημονική και τεχνολογική έρευνα είναι σε μεγάλο βαθμό συνδεδεμένη με την επιτήρηση και την καταστολή. Η τεχνολογία έρχεται να εφοδιάσει τον καπιταλισμό με νέα μέσα και με νέα κατασταλτικά όπλα προκειμένου η εξουσία να καταφέρει να αντιμετωπίσει τους εχθρούς της αποτελεσματικότερα. Από τον εξοπλισμό της αστυνομίας με μικροκάμερες παρακολούθησης, drones και κοριούς, τα συστήματα επιτήρησης σε κάθε γωνία της πόλης, τους πομπούς παρακολούθησης, την χρησιμοποίηση του dna ως αποδεικτικό μέσο για ποινικές διώξεις και τις βάσεις δεδομένων φωτογραφιών με δυνατότητες άμεσης ταύτισης με καταγραφές καμερών (π.χ. στα σύνορα), γίνεται αντιληπτός ο λόγος που ο αγώνας ενάντια στο τεχνο-επιστημονικό σύστημα είναι αναγκαίος.

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο, στις ελληνικές φυλακές, βρίσκονται κρατούμενοι δεκάδες αγωνιστές και πολλοί ακόμη είναι υπό καθεστώς δικαστικής ομηρίας. Μακριά από μία λογική θυματοποίησής τους και επίκλησης στη νομιμότητα, γνωρίζουμε πως η εξουσία χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να κάμψει την εξεγερτική και επαναστατική δράση. Σε αυτό το πλαίσιο, για να αντιληφθούμε την κίνηση των κρατικών μηχανισμών και να είμαστε σε θέση να αντεπιτεθούμε καίρια στις κινήσεις τους, είναι σημαντική η αναφορά σε ορισμένες συγκεκριμένες υποθέσεις διώξεων και μεθοδεύσεων, όπως είναι:

- Η περίπτωση 22 αναρχικών που διώκονται για διάφορες υποθέσεις επαναστατικής δράσης και από κοινού παραπέμφθηκαν σε ένα κοινό εφετείο που αφορούσε τη δράση της αντάρτικης οργάνωσης Συνομοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Χρησιμοποιώντας σαν ομπρέλα τη δράση της συγκεκριμένης οργάνωσης, οι διωκτικοί μηχανισμοί επινόησαν το κοινό εφετείο τσουβαλιάζοντας διαφορετικές υποθέσεις. Εκεί παρέπεμψαν μέλη της και λοιπούς αναρχικούς που αρνούνται τη συμμετοχή τους στην οργάνωση και είτε συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν τη συγκεκριμένη κατηγορία, είτε έχουν απαλλαγεί από τον αντιτρομοκρατικό νόμο 187Α, στοχεύοντας έτσι στη μέγιστη δυνατή χρονικά κράτησή τους στις φυλακές.

- Η ισόβια καταδίκη του μέλους του Επαναστατικού Αγώνα Νίκου Μαζιώτη για τη βομβιστική επίθεση στα κεντρικά της Τράπεζας της Ελλάδος. Όπως έγραψε και ο ίδιος «Αυτή η πολιτική απόφαση που εφαρμόζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα για μια βομβιστική επίθεση με προειδοποιητικό τηλεφώνημα χωρίς τραυματισμούς αλλά μόνο με υλικές ζημιές, έχει πολλαπλούς αποδέκτες και συνιστά ένα μήνυμα εκφοβισμού ότι η επιλογή της ένοπλης επαναστατικής δράσης από αγωνιστές θα αντιμετωπιστεί με τη μέγιστη δυνατή αυστηρότητα.»

- Ο ασφυκτικός κλοιός γύρω από συγγενείς και φίλους κρατουμένων, με παρακολουθήσεις και έρευνες σε σπίτια ή ακόμη και με διώξεις, φυλακίσεις και επιβολή περιοριστικών όρων, όπως στο παράδειγμα συγγενών μελών της Σ.Π.Φ.

- Η διαρκής όξυνση των ειδικών συνθηκών κράτησης των κρατούμενων αγωνιστών στα υπόγεια κελιά των φυλακών Κορυδαλλού με περιορισμό των κινήσεών τους και ένταση της επιτήρησης. Οι έρευνες πάνοπλων μπάτσων της ΕΚΑΜ που πραγματοποιήθηκαν το τελευταίο διάστημα σε κελιά αγωνιστών και απείθαρχων κρατουμένων, οι μεταγωγές ορισμένων εξ αυτών και οι απειλές για πειθαρχικές διώξεις και απομόνωση.

Παράλληλα, εκτός ελλαδικού χώρου, τα παραδείγματα καταστολής συντρόφων είναι πολλά. Τα κράτη, εξ υπαγωγής στη διεθνή εγκληματολογική αστυνομία της interpol, ανταλλάσσουν στρατηγικές και μεθόδους καταστολής, ειδικότερα στα πλαίσια της ευρωπαϊκής ένωσης που οι διακρατικοί δεσμοί είναι ισχυροί.

- Στη γειτονική Ιταλία, το κράτος εφαρμόζει τη τεχνική των τηλεδικών για τους κρατούμενους αναρχικούς επαναστάτες, όπου ουσιαστικά οι σύντροφοι δικάζονται εξ αποστάσεως παρακολουθώντας τη δίκη τους μέσα από οθόνη εντός των φυλακών. Ενώ πολλοί αγωνιστές βρίσκονται σε κατ'οίκον περιορισμό για τη συμμετοχή τους σε συγκρουσιακές διαδηλώσεις, με κάποιους εξ αυτών να προφυλακίζονται, όπως έγινε με τους 4 αγωνιστές που κρατούνται μέχρι σήμερα για τη συμμετοχή στην πορεία της 1ης Μάη 2015 - No Expo στο Μιλάνο.

- Στην Ισπανία, τον τελευταίο χρόνο υπάρχει κατακόρυφη ένταση της καταστολής εναντίον αναρχικών εγχειρημάτων, κορύφωση της οποίας αποτέλεσαν οι δύο κατασταλτικές επιχειρήσεις Πανδώρα (Δεκέμβρης 2014) και Πινιάτα (Γενάρης 2015), με συνολικό απολογισμό 54 αναρχικοί να συλλαμβάνονται μέσα από τα σπίτια τους και αναρχικά στέκια, ενώ 5 εξ αυτών φυλακίστηκαν. Οι κατηγορίες για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες αφορούσαν ενέργειας άμεσης δράσης και σαμποτάζ, χωρίς ωστόσο να υπάρχουν στοιχεία που να τους εμπλέκουν σε αυτές. Αντίστοιχες επιχειρήσεις στοχοποίησης και συλλήψεων ευρείας κλίμακας αναρχικών, έχουν πραγματοποιηθεί στην Ιταλία το 2012 (επιχείρηση Ευτολμίας-Ardire) όπως και στη Χιλή το 2010 (επιχείρηση «υπόθεση βόμβες»).

Την ίδια στιγμή, αναρχικοί κρατούμενοι ανά τον κόσμο εκτίουν πολυετείς ποινές, μην αφήνοντας την καταστολή και τον χρόνιο εγκλεισμό να τσακίσει τον αγώνα τους για την ελευθερία. Οι Κλάουντιο Λαβάτσα και Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα φυλακισμένοι στην Ισπανία, ο Μάρκο Κάμενις αιχμάλωτος στην Ελβετία, ο Τόμας Μάγερ-Φαλκ κρατούμενος στη Γερμανία, ο Μάριους Μείσον φυλακισμένος στις ΗΠΑ, αλλά και σύντροφοι που βρέθηκαν πρόσφατα αιχμάλωτοι, όπως η Μόνικα Καμπαγιέρο και ο Φρανσίσκο Σολάρ που καταδικάστηκαν σε ποινή εγκλεισμού 12 χρόνων στα κέντρα εξόντωσης του ισπανικού κράτους, συνεχίζουν να αγωνίζονται μέσα από τη δυσμενή συνθήκη του εγκλεισμού και τις ειδικές συνθήκες κράτησης και απομόνωσης.

Η αλληλεγγύη μεταξύ όσων αγωνίζονται, ξεγειρώνεται, επαναστατούν, δεν γνωρίζει τείχη, κάγκελα, σύνορα και αποστάσεις. Είναι μία συνθήκη αναπόσπαστη του αντιεξουσιαστικού αγώνα, μια διαρκής διαδικασία, μακριά από φετιχισμούς και ηρωοποιήσεις. Στον αγώνα ενάντια στο κράτος και τους μηχανισμούς του, το καπιταλιστικό οικοδόμημα, τη λεηλασία της φύσης, τον εγκλεισμό ανθρώπων και μη ζώων και τις αξίες της ιεραρχίας, η αλληλεγγύη είναι ένα από τα όπλα μας. Να αγωνιστούμε για την καταστροφή του κόσμου της εξουσίας, για την ελευθερία όλων μας.

«Κάθε μορφή κι επιλογή αγώνα έχει την αυταξία και τη σημασία της. Για να δίνει σάρκα και οστά στις επιθυμίες της κάθε εξεγερμένης ατομικότητας που συμμετέχει, για να συμβάλλει στην αναγκαία διεύρυνση του επαναστατικού μετώπου διαδίδοντας τις απελευθερωτικές ιδέες, για να σαμποτάρει τις ιεραρχίες, τις αγορές, τις κοινωνικές δομές, τις μηχανές που στην υπηρεσία του κεφαλαίου σαρώνουν τη φύση, ανθρώπινη και μη.» Γιάννης Μιχαηλίδης, Φυλακές Κορυδαλλού

**ΟΣΟ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΕΞΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΠΟΙΕΙΤΑΙ
ΤΟΣΟ ΘΑ ΓΕΝΙΚΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ
ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ, ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ,**

ΕΓΚΛΕΙΣΜΟ, ΕΞΟΥΣΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

αναρχική/ αντιεξουσιαστική συλλογικότητα
για την ολική απελευθέρωση, Κρακατόα

